

215. Tweede Groot Dictee der Nederlandse Taal Editie Brugge

Het mobiliteitsplan

Allerwegen wordt je voorgehouden dat het verkeer in de binnenstad langzaam dichtslibt; daarover prakkiserend word je door weifelingen overvallen: wordt je dankzij het mobiliteitsplan niet met veel tamtam gecommuniceerd over te veel apekool?

In de middeleeuwen werden de Brugse kasseiwegen bevolkt door sjofel geklede sjacheraars met paard en kar, die hun ramsj met bravoure en sans gêne aanpraatten aan hun argeloze clientèle; ze overnachtten in de chicste herbergen buiten de stad.

Tot eind jaren tachtig van de twintigste eeuw was het meestal goed toeven in de Steen- en de Geldmuntstraat, maar een decennium later had de vermaledijde verkeerschaos al een chagrijnig einde gemaakt aan deze aanlokkelijke vorm van vrijetijdsbesteding: zorgeloos winkelen werd verleden tijd.

Christine D'Haen, Brugges poëziediva bij uitstek, maakte excentrieke bokkensprongen om het kakofonische paardengetrappel, dat in een onverbiddelijke cadans haar huisvlucht impedeerde, aan banden te leggen; dankzij haar jeremiade werd het huidige mobiliteitsplan ontwikkeld: de paarden blijven, de heilige koeien – zoals automobielen weleens pejoratief genoemd worden – moeten de stad uit.

Het plan zorgde voor heel wat heisa en gebakkelei: een Brugse politica, die haar voornaam geleend had van de Duitse autofabrikant Mercedes, maakte stampij; haar privéwagpark moest onverwijld een plaats krijgen tussen de deux-chevauxtjes en de kevertjes van de lokale burgerij.

Haar caleidoscopische gekrijs kreeg navolging, een burgeroorlog was nabij; gelaedeerde langparkeerders eisten een rigoureuze herziening van de al te eenzijdige blauwezonebrij die de mobiliteitsplandesigners hadden bereid; om bij de querulanten in het gevlij te komen, werd het plan gewijzigd en gemodificeerd.

Ten gevolge van het massatoerisme heeft de Bruggeling onloochenbaar al veel concessies moeten doen; tegen het choquerende gedrag van de toerist is meestal geen kruid gewassen: woorden schieten tekort om de calamiteiten te beschrijven die hij met zijn vaak geëxalteerde adoratie voor onze stad teweeg heeft gebracht.

Alles tezamen ziet de Brugse binnenstad er dankzij die verkwistende globetrotter een beetje florissanter uit, maar of er ooit nog een metro komt die de auto volledig uit de straten moet weren, blijft koffiedik kijken; De Lijn ziet alvast geen heil in een ondergrondse trein op kilometerslange rails.

Of het nieuwe mobiliteitsplan een klapper wordt, valt af te wachten; een puissant rijke frituurbakker heeft alvast 62.000 euro per jaar veil om uitgehongerde reizigers te voorzien van heerlijke patates frites met mayonaise, frikadellen, mammoeten en stoverij uit blik; of ze

hem ten langen leste van een tragische ondergang zullen kunnen redden – daar kunnen we geen peil op trekken.

We eindigen daarom met een hartenkreet: we moeten niet gaan muggenziften, maar het toejuichen dat serieuze zeloten zich suf prakkiseren over strategieën om de auto uit de stad te weren; over pakweg een jaar grinniken we om al dat gejeremieer over een dreigende ramp als gevolg van zoveel immuniteit.